

Dansk Fængselsforbund

København, 5. november 2007

Direktør William Rentzmann
Direktoratet for Kriminalforsorgen
Strandgade 100
1401 København K

Kære William Rentzmann

Du har bedt om en redegørelse, hvor jeg forholder mig til de påstande, der er fremsat mod mig i Morgenavisen Jyllands-Posten i løbet af weekenden – og i mail til dig fra fem uniformerede ledere.

Med de påstande, der er fremsat, er det helt naturligt, at du beder om en sådan redegørelse.

Jeg kan på ingen måde genkende det billede, der tegnes i artiklerne. Nemlig, at jeg nærmest skulle have et personligt projekt med at få Lene Møller-Nielsen afsat som inspektør på Anstalten ved Herstedvester. Og at jeg skulle stå i spidsen for, og holder hånden over, organiserede grupper af negativt styrende fængselsfunktionærer.

Begge påstande er forkerte, stærkt stødende og meget langt fra den rolle, jeg forsøger at påtage mig som formand for Dansk Fængselsforbund.

Inspektøren

Du spørger konkret, om det er korrekt, at jeg har udtalt, at jeg ikke "gik efter" de uniformerede ledere, men derimod efter Lene Møller-Nielsen, hvis ledelsesstil jeg kendte og ikke brød mig om.

Hvis spørgsmålet er, om jeg har arbejdet mod Lene Møller-Nielsen i tre konkrete personalesager, så er svaret ja. Men hvis spørgsmålet derimod er, om jeg har gennemført en personlig hetz mod Lene Møller-Nielsen, med det formål at få hende afsat, så er svaret absolut nej.

At få sine udtalelser sakset til ukendelighed, fordi andre glemmer at fortælle, hvilken kontekst de indgik i, er noget, jeg går ud fra, at du

– på linje med andre embedsmænd – har prøvet. Det har jeg så også prøvet nu.

Spørgsmålet er nemlig, om jeg – med alle til rådighed stående midler – har haft et projekt med at gøre livet surt for en inspektør. Nej, det har jeg ikke. Eller om jeg, modsat, blot som fagforeningsleder har stået fast på at ville føre, og vinde, nødvendige fagretlige sager på medlemmernes vegne. Ja, det har jeg.

Konflikten på Herstedvester bunder i høj grad i tre konkrete personalesager, hvor mine medlemmer har følt sig forurettet af anstaltens ledelse. Nemlig (1) en disciplinærsag, hvor en sikkerhedsrepræsentant er blevet forflyttet fra anstalten mod sin vilje; (2) en sag, hvor et medlem er ikendt en disciplinær sanktion, uden at der er afholdt samtaler/forhør efter reglerne; og (3) en sag, hvor et medlem er blevet fjernet fra en afdeling, uden at ledelsen har udtrykt kritik af hans tjeneste.

Dansk Fængselsforbund har rejst disse sager, fordi forbundet mener, at ledelsen har idømt urimelige og ulovlige disciplinærstraffe over for de tre ansatte, som er medlemmer af forbundet. Forbundskontoret betragter sagerne fra Herstedvester som principielle. Derfor er de rejst – ikke fordi de pågældende medlemmer er ansat på Herstedvester. Medlemmer er kommet i klemme. Dem beskytter vi – det er derfor, vi er her.

Mødet, som de uniformerede ledere henviser til, må være et møde på Herstedvester i juni 2007, hvor de fem ledere plus formand for lederafdelingen under Dansk Fængselsforbund, Jan Pedersen, var til stede. Et helt centralt tema for mødet var de tre personalesager. Lederne opfordrede mig til at trække sagerne tilbage. Jeg svarede, at det var jeg ikke indstillet på. Jeg sagde, at sagerne var et udtryk for, at inspektøren havde lagt en ubehagelig ledelsesstil for dagen. At jeg ikke gik efter dem som ledere, men at jeg på vegne af medlemmerne altid ville klage over en inspektør, som efter vores opfattelse overtrådte reglerne i konkrete sager. Og ja, jeg kan meget vel have sagt, at jeg kendte inspektørens ledelsesstil, og at jeg "gik efter" den. Det gør jeg jo. Det er derfor, jeg rejser sagen.

Jeg fastslog samtidig, at jeg *ikke* bakker op omkring negative betjente, og jeg gav udtryk for, at den negative stemning blandt ledelse og medarbejdere kun skabte frygt og ikke yder noget positivt bidrag til arbejdsmiljøet.

Som du ved, har der været gennemført en tjenstlig undersøgelse i den ene af personalesagerne, hvor en udefrakommende og uvildig dommer vurderede sagen. Dommeren indstillede, at en rimelig sanktion ville have været en *irrettesættelse* eller en *advarel*. Alligevel valgte man en *forflyttelse*. Det er – så vidt vi ved – første gang man fra arbejdsgiverside i Kriminalforsorgen har valgt at tilsidesætte en indstilling fra en juridisk dommer. Man valgte altså at skærpe dommerens indstilling til sanktion fra den mildeste form til den strengeste – bortset fra afsked. Og ja: Den form for ledelsesstil går jeg efter. Det er mit job. Jeg har ikke bare ret til at gå efter den ledelsesstil. Det er min pligt.

Spørgsmålet rejser sig naturligvis: Er det nu rigtigt, at mine udsagn skal ses i denne kontekst? Er det ikke noget jeg nu – efterfølgende – påstår, for at dække over, at jeg rent faktisk har haft som mål at gå efter inspektøren?

For at besvare det spørgsmål kunne man jo prøve at se på, hvad jeg og forbundet i øvrigt har gjort – og hvad vi ikke har gjort – i løbet de måneder, sagen har kørt.

Hvis mit, eller forbundets, mål var at gå efter inspektøren – med alle til rådighed stående midler – kunne man forestille sig mange skridt. Skridt, som netop ville kunne bidrage til at gøre livet surt for inspektøren.

Lad mig nævne nogle enkelte: Vi kunne have valgt at obstruere tilblivelsen af konsulentundersøgelsen fra Ankerhus om forholdene i Anstalten ved Herstedvester – det har vi ikke gjort. Vi kunne have lækket en personalesag til pressen, f.eks. garneret med en udtalelse fra Arbejds- og Miljømedicinsk Klinik på Bispebjerg Hospital, hvor man kan læse følgende konklusion om vores medlem: "Der vurderes at være klar sammenhæng mellem det massive psykosociale arbejdspress som følge af chikane fra ny ledelse i 2005 og de aktuelle symptomer." Der er gode billeder og god dokumentation i sagen, men det har vi holdt os fra. Vi kunne have brugt vores fagblad til at tegne et negativt billede af ledelsen – det har vi også undladt. Pressemeddelelser, ledere, udtalelser – intet af det har vi benyttet os af. Vi har, på den front, intet gjort, fordi vi mente, at den form for aktivitet ville stå i vejen for sagens løsning.

Til gengæld har vi været aktive på en anden front. For det første har jeg – som du ved – efter aftale med lokalafdelingen undladt at rejse yderligere sager. Fordi vi vurderede, at det ville bidrage til at tilspidse situationen unødigt.

Dernæst har jeg, som du også ved, ved flere lejligheder de seneste fire måneder søgt at finde en forhandlingsløsning på personale-sagerne, en løsning, hvor I, vi, inspektøren og den lokale formand for forbundet deltog. Det har jeg foreslået over for dig. Det har jeg foreslået over for vicedirektør Ole Hansen. Og over for andre i Kriminalforsorgen. Jeg opfordrede alle til at fremlægge enhver kritik af forbundets rolle på anstalten. Og jeg lovede samtidigt at medvirke aktivt til at løse disse konflikter – evt. via et kompromis. I har, som du ved, afvist forslaget.

Formanden for HK-medarbejderne, Lone Støwer, beskylder mig for at have tiltalt hende som "hk-mokken" og for at have udtalt, at jeg ville "nakke" inspektøren. Med hensyn til det første, så er det rigtig nok. Det ser bestemt ikke kønt ud, når man læser det i avisen, men det dækker over en gensidig humoristisk tone mellem mig og Lone Støwer. Jeg kan læse i avisen at hun tager tonen fortrydeligt op, og derfor skal den naturligvis være mere formel fremover.

Med hensyn til det andet, at jeg skulle have udtrykt at ville "nakke" inspektøren – så er det simpelthen ikke sandt. Hun citeres for at sige, at jeg skulle have sagt det i en ganske bestemt situation – hvor der i øvrigt var fire andre personer til stede. De afviser alle at have

hørt, at jeg skulle have sagt sådan. Desuden – det ord er simpelthen ikke et, der falder mig naturligt. Jeg kan meget vel have sagt noget om, at skovlen skulle under inspektørens ledelsesstil – præcis som tidligere nævnt: Via de sager, vi har rejst mod hende.

Fængselsfunktionærer

Den anden påstand i Morgenavisen Jyllands-Posten er, at der på Herstedvester (og andre steder i Kriminalforsorgen) er organiserede grupper af såkaldt negativt styrende fængselsfunktionærer. Og at jeg mindst holder hånden over dem, eller måske endda opfordrer til negativ og destruktiv adfærd.

Med hensyn til den første del af påstanden, så er ingen i tvivl om, at der på Herstedvester igennem længere tid har været et dårligt samarbejdsklima. Der er næppe heller tvivl om, at enkelte fængselsfunktionærer – der og andre steder i Kriminalforsorgen – kan have en negativ adfærd.

Påstanden om, at der er *organiserede* grupper af negative fængselsfunktionærer på Herstedvester bygger angiveligt på tre kilder. Dels en tidligere formand for Dansk Fængselsforbund der tilsyneladende mener, at det er gået rigtig skidt for Kriminalforsorgen, efter han mistede sine tillidshverv. Dels et internt notat fra anstalten, der gengiver Lene Møller-Nielsens vurdering. Dels Ankerhusrapporten.

Jeg skal ikke her kommentere de første to kilder – der er tale om enkeltpersoners vurderinger og oplevelser.

Men i forhold til den tredje kilde – Ankerhus-rapporten – vil jeg påpege, at man næppe kan kalde JP-journalisternes læsning af rapporten for afbalanceret. Ankerhus-konsulenterne kan *ikke* konkludere, at en vedvarende, koordineret og bevidst strategi ført af få og stærke fængselsfunktionærer (...) med den hensigt aktivt at manipulere det store fællesskab (...) skulle være den mest fremherskende form for meningsafstemning." (side 18 – min fremhævelse).

Med andre ord: Ankerhusrapporten giver ikke noget belæg for, at sådanne grupper findes. Mig bekendt eksisterer der heller ikke anden dokumentation for, at der eksisterer sådanne organiserede grupper blandt fængselsfunktionærerne.

Anden del af påstanden er, at jeg holder hånden over, eller måske ligefrem trækker i trådene, i forhold til sådanne grupper. En sådan påstand mangler ikke bare enhver form for dokumentation – den er lodret forkert. Jeg tager – internt og eksternt – klart afstand fra destruktive fængselsfunktionærer i Kriminalforsorgen. Ingen må bevidst modarbejde samarbejdet på deres arbejdsplads. Det gælder både samarbejdet i forhold til ledelsen, til kollegaer og til de indsatte.

Det er faktisk også derfor, at jeg i mit virke har bakket op om en række initiativer, som netop skal bane vejen for et bedre arbejdsmiljø i fængsler og arresthuse. Senest har Dansk Fængselsforbund støttet alle de initiativer, der er en del af Godt Arbejde-processen. Flere af disse har netop været møntet på, at medarbejderne – på

tværs af hierarki og fagskel – skal samarbejde om Kriminalforsorgens målsætninger.

Jeg har stor forståelse for de følelser, der er i spil, og jeg er – på linje med mange andre – ked af, at Lene Møller-Nielsen er blevet syg og har måttet forlade sin stilling. Jeg havde gerne set, at hun var fortsat.

Jeg opfordrer nu alle parter til at kigge fremad. Rent praktisk kunne vi begynde med et møde, hvor Direktoratet for Kriminalforsorgen, ledelsen i anstalten og Dansk Fængselsforbund udstikker en positiv vej for det fremtidige samarbejde i Herstedvester.

Med venlig hilsen

Kim Østerbye, formand for Dansk Fængselsforbund